

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂSCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ȚĂRII ARADULUI

Invierea Domnului.

În ziua cea dintâi a săptămânii, (Duminică) când se lumina spre ziua, a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, să privească mormântul. Dar iată, se făcu cutremur mare. Ingerul Domnului se pogori din Cer, și venind răsturnă piatra și sta asupra ei. Și înfățișarea lui era ca lumina fulgerului, și îmbrăcămintea lui albă, ca zapada. Și de frica lui, păstorii s'au cutremurat și au căzut ca niște morți.

Iar Ingerul a zis femeilor: Nu vă temeți. Știu că pe Isus care a fost răstignit îl căutați. Însă nu este aici, că s'a sculat, după cum a zis. — Veniți de vedeți locul unde a fost pus. Și repede ducându-vă, spuneți ucenicilor Lui că, S'A SCULAT DIN MORȚI....

Și plecând ele dela mormânt, cu frică și cu bucurie mare, alergară să vestească ucenicilor. Și... când se duceau ele să vestească ucenicilor Lui, iată Isus le întâmpină, zicând: Bucurați-vă. (Matei 28).

Bucurați-Vă și voi, iubii cetitori, de ziua cea luminată a Invierii. Căci dacă n'ar fi fost aceasta INVIERE, ar fi fost zadarnică toată credința noastră. Apropiati-vă de Invierea lui Christos, toți cei ce sunteți îndepărtați prin patimile trupești și sufletești. Încălziți-vă inimile la focul dumnezeesc pe care ni-l îmblă Domnul. Împăcați-vă și vă înfrățiți cei ce sunteți învrăjbiți pentru lucruri și fapte vremelnice. Pregătiți sufletele voastre ca să învieze Domnul în ele, ca apoi să ducă mângâere și fericire în casele și familiile voastre.

Alergați cu grăbire, iubii creștini, la Christos cel înviat. Biserica-mamă vă cheamă, Cerul se deschide și Mântuitorul vine la noi ca să ne curățească de patimile ce ne copleșesc.

Astfel renăscuți sufletește, vestiți tuturor și chemați toată suflarea la praznicul fericit al Invierii Domnului Christos.

Bucurați-Vă! Și precum femeile au alergat să vestească ucenicilor bucuria Invierii, astfel și noi să aducem aminte la toți cunoscuții, rudeni și prieteni de Christos Mântuitorul lumii. Și cu bucurie sfântă să le zicem: Christos a înviat!

Hristos a înviat.

Invierea lui Isus Hristos din morți e cea mai mare minune ce a văzut omul pe pământ. Fericit este omul cel-ce crede în minuni, căci acela dă dovadă de o credință puternică în Dumnezeu, și nefericit este cel-ce nu crede în minuni, căci acela nu are Dumnezeu decât natura și întâmplarea oarbă. Dumnezeu nostru este viu, El face și trebuie să facă minuni în lumea noastră decăzută și atât de păcătoasă. Acestei lumi creiată de dânsul, și devenită neputincioasă prin păcat, trebuie să-i întindă mâna sa mântuitoare, dacă vrea să o scape din halul în care s'a zbate.

În alunecarea rapidă a omenirii pe povârniș, intervine Dumnezeu, oprindu-ne brusc printr-o minune, prin minunea Invierii, prin Hristos a înviat! Da! Hristos a înviat, căci dacă nu a înviat, atunci nu e Dumnezeu, atunci totul s'a năruie în suflatul nostru, totul s'a nimicește, atunci lupta credinței, a virtuții, a dreptății și a adevărului contra păcatului e o adevărată nebunie a nebunilor. Dar peatra unghiulară care așa de bine este așezată în sărbătorile St. Paști, va avea destulă putere pentru a rezista puhoiului contraproprietar al păcatului.

Acestea toate sunt atât de sigure și cu toate aceste ele nu pot mulțumi pe fiecare. Pecăt de sigură și dovedită istoric este învierea lui Iisus, tot pe atât de necesară este și trebuie să fie ideea aceasta, conștiinței noastre personale. Iisus Hristos a înviat, El trăiește!!! Există oare și pentru omul din zilele noastre o cale pentru a-l convinge de adevărul învierii? Știința? ea nu poate sprijini credința, precum nu o poate nici nimici. Nici un sam al ei, nici o dovadă a ei nu va putea introduce în inima îndoielnică liniștea, pacea și credința, ca și marea sărbătoare a Sf. Paști. Învierea lui Iisus nu se lasă dovedită prin știință. Ea nu e o faptă care se vâra în lume. Mântuitorul să arată numai acelor, cari îl caută pe El, învierea lui Hristos a fost o minune pe care omul a văzut-o cu ochii, iar nu o frază, de adevărul căreia s'ar fi convins prin rațiune!

Pentru experiența personală a învierii există o singură cale și aceasta duce spre Golgota. Pe Hristos cel înviat din morți îl va afla numai acela, care l-a căutat pe Hristos cel răstignit. Numai aceluia l-a se va lumina conștiința, a cărui inimă a câștigat-o Hristos de pe cruce. Iisus Hristos nu este mort, El trăiește! și acest adevăr nu-l va putea zmulge din sufletul nostru nici o putere, fie a lumii, fie a iadului. Această — conștiință, — conștiința învierii, nu va putea fi întunecată de nimic, pentru că ea a devenit experiența noastră personală.

Pe cel răstignit îl va înțelege pe deplin numai cel care își simte sufletul încărcat cu păcate. Omul cel ce se scaldă în valurile păcatelor are ocaziunea să simtă frica și spalma morții, din care cauză prinde cu amândouă mâinile, mâna mântuitoare ce ni-o aduce săptămâna patimilor și sărbătoarea învierii. Hristos s'a dat drept jertfă pentru păcatele noastre, și a înviat din morți, pentru că vrea să îndreptățirea noastră.

Creștine! Această înviere este bucuria și mângâierea noastră cea mai mare. Ori te gândești la neamul tău, la viața ta, la toate drumurile întunecate pe cari va trebui să-ți duci pași vieții, liniștește-te căci te afli în săptămâna patimilor și a învierii Mântuitorului tău. Piatra cea nesocotită de zidari, s'a făcut piatră unghiulară. În Iisus Hristos cel viu, vom avea totdeauna curajul de a viețui, puterea de a suferi, mângâierea de a muri și speranța veșniciei. Deci crede, că Mântuitorul tău,

Hristos a înviat!!!

„Nisan“

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala“

Cenușa de pe capul baptiștilor.

de: Apărătorul Ortodox.

L.

Proorocul Isaia (cap. 58 v. 4—7) odinioară muștrase pe cei din neamul său că ajunau, dar în același timp făceau nedreptăți, bătând pe cei umiliți iar pe săraci nu-i ajutau. „...Și de ai așterne sub tine sac și cenușe, nici așa nu veși chema post primit. Nu de acest fel de post am ales eu, zice Domnul, ci desleagă toată legătura nedreptății...“ (Isaia 58 v. 5).

La Evrei ajunul sau postirea era un semn al inimei smerite și înfrântă și cel mai aspru post era atunci, când, — în semn de jale, — cel ce postea, se îmbrăca în sac iar pe cap își presăra cenușe. Astfel găsim că după ce Tamar a fost baljocorită de fratele său Amnon, ea a luat cenușă, a pus-o pe capul său și haina și-a rupt-o. (2 Imp. 12 v. 19).

Mardoheu, rudenia Estirei, când a aflat că împăratul Artaxerxe a poruncit să fie pierduți Iidovii din împărăția lui, s'a îmbrăcat cu sac și s'a presărat cu cenușe. (Estir 4 v. 1). Daniil proorocul s'a rugat lui Dumnezeu cu sac și cu cenușe (Dan. 9, v. 3). Împăratul Ninivei s'a îmbrăcat cu sac și a șezut în cenușe. (Iona 3 v. 6).

Mântuitorul muștrând cetățile cari nu s'au pocăit zise: „Vai fie Horazine, vai fie Vitsaido, că de s'ar fi făcut în Tir și în Sidon puterile care s'au făcut întru voi, de mult în sac și în cenușe s'ar fi pocăit“ (Mat. 11 v. 21).

Pocăiții din România, numiți baptiști se vede că bine cunosc rolul cenușei ca semn al pocăinței. În timpul mai nou își pun tot mai multă cenușe pe cap ca semn că noi am spus numai adevărul, de câte ori le-am arătat calea greșită pe care au apucat. Astfel ei recunoscără la congresul baptist din Arad din Oct. 1930 că primesc bani din America spre a plăti pe predicatorii, cari au lepădat sumanul și ițarii ca să poarte guler și cravată și pantaloni călcași (vezi ziarul „Vestul“ din Timișoara dela 9 Oct. 1930).

În cartea „Istoria Creștinilor“ scrisă de baptistul Ungureanu la pag. 251 se recunoaște că în legătură cu seminarul baptist din București au un cămin pentru fete susținut cu dolari. În foaia baptistă „Luminătorul“ din America, (Detroit) în numărul pe Ianuarie 1931 se recunoaște negru pe alb, că baptiștii primesc sume mari din America pentru trebuințele lor. Foaia aceasta baptistă din America nu și-a pus

insă destulă cenușe pe cap și picioarele nu mai până la genunchi le-a băgat în sac, fiindcă nu recunoaște toate adevărurile puse în fața bapțiștilor. Recunoaște de pildă că bapțișmul prin unguri s'a răspândit între Români, dar cu gând bun, iar nu ca să ne maghiarizeze (pag. 5 din Luminătorul pe Ianuarie 1931). Toată lumea știe, că ungurii lucrau din ură contra preoților cari conduceau poporul spre românism adevărat. Intrați în sac, pocăiților, și vărsați lacrimi de vulpe că dacă nu erau ungurii voi nu cunoșteați pe Dumnezeu! Pentru greșala aceasta a voastră nu se găsesc saci destui și cenușe trebuitoare.

Foaia de mai sus recunoaște că bapțiștii nu participă la serbări naționale, dar nu recunoaște că bapțiștii se bat în adunări. Ca să dovedim tuturor celor cari cu voia, se fac orbi și surzi că bapțiștii s'au bătut zdravăn, aducem dovezi, acte oficiale. În comuna Pleșcuța din județul Arad, în 1 Febr. 1928, între orele 9 și 10 seara bapțiștii s'au părut de le-a mers vestea.

Dar să grăiască documentele:

COPIE:

Regatul României — Administrația Județului Arad.
Serviciul Administrativ.

Nr. 4043/1931. Arad, la 16 Februarie 1931.

Rezumat: Cauza bapțiștilor din Pleșcuța.

Către

On. EPARHIA ORT. ROM.

A R A D.

Ca rezultat al anchetei noastre efectuată în cauza bapțiștilor din comuna Pleșcuța, avem onoare a vă comunica în copie raportul Nr. 142/928, a primăriei comunei Pleșcuța, precum și raportul Nr. 567/928 a Președintelui Plasei Hălmagiu.

Președinte:

ss. Dr. Lazar

Secretar General:

ss. Indescifrabil

COPIE:

Notariatul comunal Pleșcuța. Nr. 142/928.

Domnule Pretor,

Cu onoare vă raportăm că bapțiștii din comuna Pleșcuța în ziua de 1 Februarie a. c. între orele 9—10 seara s'au luat la ceartă și pe urmă la bătaie eșind afară din adunare luându-se de gât. Autorii: 1. Oprea Todor și 2. Brânda Ioan, I. Gheorghe. Cum partidele beligerante sunt invidioși în extrem și voind ca în ziua de azi 2 Febr. a. c. să între din nou în adunare pentru a continua bătaia de erii seara, am luat măsuri până la ordonarea Dv. ca în ziua de azi să nu între nimeni în casa de adunare, ca în acest mod să prevenim eventualele crime ce s'ar comite.

Notar, Indescifrabil.

COPIE:

Reg. Rom. Pretura Plasei Hălmagiu Nr. 567/928.

Domnule Prefect,

La ordinul D-Voastră Nr. 8318/928, din 26 April a. c. avem onoare a vă raporta, că în comuna Pleșcuța

este o singură familie milenistă care nu are nici o legătură cu familiile bapliste. De când s'a dat ordin nu se mai introduce în casa de rugăciuni a bapțiștilor. În cazul că nu va respecta ordinul, vor fi pedepsiți exemplar toți mileniștii.

Pretor, Indescifrabil.

Domnului Prefect al Județului Arad.

Deci în fața documentelor de mai sus, bapțiștii din Pleșcuța având destulă cenușe în vatră, să invețe pe frații lor a recunoaște că s'au bătut și să-și pună cenușă pe cap!

Altă bătae baplistă. În comuna Șomoșcheș bapțiștii în loc să meargă cu furcile de fer la lucrul gospodăriei, s'au luat la harță, încât colții furcilor de fer s'au strâmbat de durere!

La fel s'a întâmplat în comuna Iermata unde din pricina bătăilor chiar bapțiștii au aprobat ca pretura să le închidă adunarea.

(Va urma)

Bucuria Invierii.

Ziua Invierii Domnului totdeauna este praznicul unei zile fericite pentru creștini. Cerul și pământul saltă în ritmul armoniei restabilite prin Cruce și Jertfă, — iar omul, iluminat și transfigurat, inspiră cu putere aerul acestel atmosfere de har și pace, care numai în ziua de Paști se lasă simțită.

Nimenea nu e trist și nu găsești nici o față plânsă. Toate sunt vesele, toate senine, toate curate, — în toate s'a revărsat Duhul lui Dumnezeu.

Firea întreagă îmbracă haină de sărbătoare, iar răsăritul soarelui pare mai frumos ca oricând. Și oamenii par mai frumoși și mai buni ca întotdeauna.

E ziua Invierii și Bucuria Invierii. E sărbătoarea triumfului vieții asupra morții. După o lungă și jalnică despărțire și rătăcire, făptura cea mai aleasă alui Dumnezeu este oprită din calea întunecului și întoarsă din nou cu fața spre lumină, spre Dumnezeu.

Simțul singurătății, groaznicul și înfricoșatul simț al vinovăției și al morții, este biruit de nevinovăție și nemurire, iar tristețea este prefăcută în valuri de cerească și universală bucurie.

Hristos a înviat și înțelesul real și profund al Invierii este Bucuria.

Primul cuvânt al Mântuitorului nostru Iisus Hristos după înviere a fost: „Bucurați-vă!” (Mat. 28.). El a fost adresat femeilor mironosițe, pe cari le-a întâlnit mergând la mormânt să-și ungă trupul cu mirezme.

Bucurați-vă, e strigătul vieții, cântecul în care ne legănăm toată ființa noastră trupească și sufletească în aceasta mare și sfântă zi a Învierii. El justifică și concentrează toată dorința noastră de-a trăi, de-a supraviețui materiei și de-a ne întâlni, ca și femeile mironosițe cu „Grădinarul”, — cu cei adormiți și așezați în morminte, cu gândul la nemurire și la revedere.

Așa suntem făcuți noi oamenii, ca să nu renunțăm prea ușor la viață. Este ceva în noi, care se dorește spre continuitate și nemurire și nu se împacă în nici un chip cu gândul morții eterne. Iar când avem un motiv care să ne încredințeze de o nouă viață, prin Înviere, tresaltă sufletul din noi și așteaptă cu nerăbdare să evadeze din colivia trupului și să se integreze în Ființa Supremă, în sânul lui Dumnezeu.

Dar cine ne încredințează pe noi despre Înviere? Cine ne dă dovezi nelendoioase și sigure că noi vom învia? În sfârșit cine ne garantează certitudinea învierii noastre și a celei de obște?

Nimeni altul, decât *Hristos*, care a înviat și care s'a proclamat pe sine Învierea și Viața cea adevărată, mărturisind clar și categoric: „Eu sânt *Învierea și Viața*; cel ce crede în mine va fi viu, chiar dacă va muri. Și ori cine este viu și crede întru mine, în veac nu va muri.” (Ioan 11, 25—26).

Dacă Iisus, Domnul și Învățătorul nostru a înviat, și noi vom învia.

Minunea Învierii aduce cu sine Bucuria Învierii. Din acest motiv, la Paști, toată creștinătatea saltă și se bucură.

E ziua bucuriei și a fericirii, pe care Domnul a făcut-o. Să ne bucurăm și să ne veselim!..

Deci: Bucurați-vă! Inbrățișați-vă unii pe alții cu sărutare sfântă și vă bucurați. Pururea vă bucurați. (II. Cor. 13, 12 și I Tes. 5, 16).

Pr. II. V. Felea.

Adevărul.

Atunci..... ca azi.

*In grelele sudori de sânge
Pe sine Insuși Se infrânge
Și suferă, fără a geme,
Iisus, Domn, peste lumi și vreme.*

*Huliri, bătăi, loviri cu pumnii
Induri Tu dela răii lumii. —
In fața ta scupări, iar spinii
Pe frunte-Ți apasă hainii.*

*Te pironesc tălharii 'n cule
Și milă pentru Tine nu-e
Sfânt Adevăr. Atunci ca azi
Tu, vanității, jertfă cazii.*

*Și, ca'n fașe să te sufoace,
Nu-l scrupul a afla mijloace.
Un roiu de intrigi fin țesute,
Innăbușe ori ce virtute,*

*Căci răul are multe arme
Și uneltește, ca să sfarme
Și să coboare jos în tindă
Tot, ce-e soare și lumind.*

*Acți dulceagă prietenie,
In dos cinica felonie.
In față dragostei de frate,
Lovire de pumnal în spate.*

*Virtuțile se crucifică,
Unde a pierit orișice frică
De ceriuri. Cel modest, cinstit
In fața lumii-i prost, smintit.*

*E-așa de trist, să te doboare
Goala trufie, să te-omoare.
Da-i scris: Dreptul nu va pieri
Ci ca finicul va 'nflori.*

*In zare de rază plâpândă,
Săita-vor bunil din osândă,
Alături de-al lumii împărat
Ce-a frânt moartea și-a înviat.
1931. TIE FLAVIU*

Hristos a înviat!

Lumea creștină serbează azi cel mai însemnat eveniment din istoria creștinismului. Astăzi a înviat Mântuitorul Hristos, purtătorul de lumină, și prin învierea Lui a constituit întregrea răscumpărării noastre, făcându-se văzut în întreaga Mărire a Dumnezeirii Sale și triumfând asupra morții. Astăzi bucuria stăpânește sufletul creștinului, fiindcă serbează amintirea învierii Celui crucificat, ce prin învățăturile sale s'a ridicat la Dumnezeirea Măreția neasemuită a învierii Aceluia, care și-a bazat doctrina pe credință și dragoste, arată realitatea „prosperității” doctrinelor religioase ulterioare, cari toate se apropie de faliment!

Momente de reculegere sufletească se apropie de vetrele tuturor familiilor creștine. Astăzi avem fericirea de a ne trezi ca dintr'un somn letargic și simțim în conștiința noastră națională unitatea de rasă, limbă, purtând cu mândrie în cântece adevărul vredniciei noastre „nos genere et sanguine Romani”. Ziua învierii

este ziua senină, plină de bucurie pe toată suprafața pământului, unde există suflet creștin. În această zi ochiul nostru zărește pretutindeni semne de reținere și bucurie. Isus Hristos prin învierea Lui a dovedit că El este Mesia cel făgăduit, nimicind puterea morții și dându-ne chezașia vieții de veți. Această măreață sărbătoare vorbește sufletului mai mult ca ori care sărbătoare, fiindcă ne ilustrează menirea înaltă a omului. Și aceasta este explicarea sticlei ochilor noștri de o însuflețire divină și sfântă. Învierea Mântuitorului Hristos rispește scepticismul celor slabi, convingându-i că într'adevăr întocmirile înțelepciunii Celui Prea înalt sunt minunate. Această întâmplare însemnată din istoria mântuirii neamului omenesc trezește cele mai curate sentimente de bucurie în sufletele creștine, semnificând biruința luminei, întărirea credinței și întemeierea dragostei nemărginită. Înțelepciunea sf. Scripturi evidențiază un adevăr netrecător, arătând că mântuirea neamului omenesc și biruința adevăratei credințe creștine stă în cea mai strânsă legătură cu Patimile, moartea și învierea Mântuitorului Hristos. Prin moarte la viață, prin suferință la izbândă. Dacă privim în lumina învățăturilor Evangheliei împrejurările grele ale trupului nostru de azi, trebuie să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului: „Veți auzi vești de război, luați seama, nu vă spăimântați, căci trebuie să fie toate, dar nu este încă sfârșitul... toate acestea vor fi început de dureri, însă cine va răbda până în sfârșit acela se va mântui....”

Învierea D-ului Hristos este însă Mântuirea neamului omenesc și în istoria acestei mântuirii deosebit 3 momente: *Credința* din care izvoarește lucrarea Mântuitorului, *răstignirea* pt. răscumpărarea neamului omenesc și *învierea*, ca urmare firească a credinței și pătimirii. Un oarecare Leheraux prezintă lui Talleyrand un proiect de a iscodi o religie nouă. De sigur îți va succeda, fu răspunsul lui Talleyrand, și numele îți va trece încununat cu aureolă la urmași, dacă vei îndeplini următoarele condiții: Să rabzi să fi schingiuit, bătut, răstignit, iar a treia zi să înviezi. Răspunsul acesta decepționează numai decât zelul reformatorului. Esența acestui răspuns, înbrăcat în haina sarcasmului, este că D-ului Hristos a fost și va rămâne singurul care a reîntrat în viață cu dela sine putere, după ce a trecut prin porțile morții. Mântuitorul nostru Hristos trece prin toate fazele vârstei omenest, asimilându-se nouă pt. a fi pildă tuturor. Să punem și noi, urmând pilda lui Isus, toate puterile trupesti și sufletești în serviciul celui Prea înalt, prin aceasta aducând lui D-zeu cel mai înalt omagiu, iar trupului folos în chipul cel mai excelent. În caz contrar ne vom face identici păcătoșilor cari trăiesc fără un D-zeu și cari în conștiința lor amorțită cred că pot vieți astfel. Glasul de sirenă a acestei lumi păcătoase rămâne tot mai mult fără ecou. Goplul acestor lumi nu-l va putea amplea decât nemărginirea lui D-zeu. Credința trebuie păzită, cul-

tivată și îngrijită, fiindcă ea este izvorul vieții noastre supranaturale. Ea ne îndeamnă la faptele iubirii în toate nuanțele sale, la fapte cari culminează în iubire până și a contrariilor. Fiindcă nici când omul nu-l mai lipsit de demnitate omenească, ca în momentele de răsbunare.

Creștinul adevărat, sub Imperativul adevărilor relevate, știe erta și celui mai mare rău făcător. Asemenea fapte nobilitează sufletul și înalță pe om la demnitatea ființei sale. Se cuvine că în această slăvită zi „unii pe alții să ne înbrățișăm” și să uităm toate grijile lumestii, pentru-că numai astfel vom putea simți farmecul frumosului răsărit de soare, îndendificat cu Cristos, care azi a înviat ca un D-zeu, ca un stăpân al morții.

Deci, stăpânți de acestea sentimente, să realizăm semnificația cuvintelor psalmistului, care ne zice în această măreață sărbătoare (Pa. C. X VII 23): Ziua învierii, să ne veselim popoară, ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm într'ansa.

Horla Vișola
stud. în teologie

Biserici străvechi în Ardeal.

Descoperirile dlui prof. I. D. Ștefănescu.

Domnul I. D. Ștefănescu, profesor la Universitatea catolică din Paris, eruditul nostru bizantolog și savantul istoric al artelor frumoase, a ținut la Timișoara o serie de cinci conferințe, organizate de către Societatea de belle-arte din localitate, a cărei președinte este, despre cele 61 biserici străvechi românești din județul Hunedoara, dar mai ales din împrejurimea Hațegului, pe cari le-a vizitat, le-a studiat temelnic, le-a fotografiat atât în afară cât și în interiorul lor, unde a reușit să scoată la suprafață de sub spoliale păreților o mulțime de picturi de o valoare istorică foarte mare.

Aceste biserici străvechi sunt construite în piatră și datează din veacurile al XI-XIII-lea, iar stilul lor arhitectonic este variat și compus din elementele bizantine, gotice și romane. Aceasta denotă că pe vremea aceea Românii din Ardeal erau bine înstăriți, aveau o situație materială deja consolidată, căci altfel n'ar fi putut să-și facă biserici din piatră, și aceasta mai înseamnă că ei erau pe locurile acelea deja mai de multă vreme, că aveau o cultură stabilită și că pe acele locuri se găsea deja un centru de civilizație în care se adunau artiștii din diferitele părți ale lumii, căci altfel nu s'ar putea explica bogăția și diversitatea de stiluri arhitectonice la aceste biserici din Hunedoara. Cum e de exemplu biserica din comuna Densuș, despre care lumea crede că e sarcofagul lui Longhinus, adjutantul lui Traian, pentru-că pe păreții

acestei biserici se găsește gravat în mai multe părți numele lui Longhinus, biserică a cărei turn este un fel de lanternă și care este construită într'un stil foarte original, care diferă cu totul de celelalte stiluri. De unde deci concepția acestui stil? Dl. I. D. Ștefănescu ne răspunde că biserici de acest stil nu se găsesc decât în Italia meridională, în regiunea Calabriei. Deci este foarte probabil că stilul bisericii din Densus să fi fost inspirat sau chiar creat de un artist din Calabria. Iată o dovadă dar, că pe timpul acela era într'adevăr un centru de civilizație în mijlocul poporului român din Hunedoara. O dovadă și mai puternică în această privință ne-o servește însă biserica din Strai-Sân-Georgiu, care a fost pictată de un italian. Este meritul dlui I. D. Ștefănescu de a fi descoperit acest lucru, care spunea în conferințele sale că examinând și cercetând pictura acestei biserici, a descoperit în partea dreaptă de jos a altarului, într'un loc foarte ascuns, portretul pictorului italian și un mic text scris de el, în care zice că a venit din Italia ca să picteze acest lăcaș sfânt. Textul acesta și portretul pictorului era într'un loc ascuns, ca să fie nevăzut, deoarece pe timpul acela era interzis pictorilor de biserică ca să-și semneze numele.

Aceste biserici din secolul al XI-XIII-lea sunt deci dovezi puternice despre civilizația românească, care era în plină splendoare și înflorire pe timpurile acelea. Dar ce este însă mai interesant și mai important, este faptul că în aceste biserici se găsesc picturi din secolul al VIII-lea și al IX-lea. Poate să pară curioasă această constatare și poate lumea să se întrebe: cum se poate ca în biserici din secolul al XI-XIII-lea să se găsească picturi din secolul al VIII-IX-lea? Dl. I. D. Ștefănescu răspunde, că picturile sunt într'adevăr executate atunci când a fost construită biserica, dar ele nu sunt decât o copie fidelă a picturilor care erau în biserică de alături, care a fost dărâmată și în locul căreia s'a ridicat biserica din secolul al XI-XIII care există și până astăzi. Dovadă este, că picturile aceste poartă caracteristica și conțin elemente picturale, care nu se găsesc decât în pictura bisericească a secolului al VIII-IX-lea. De unde putea deci pictorul în veacul al XI-lea să aibă același tehnică picturală ca și pictorii din veacul al IX-lea, mai ales că în veacul al XI-lea, nu se mai pomenește nicăieri de o astfel de tehnică, dacă n'ar fi avut ca model o pictură din veacul al IX-lea. Și acest model trebuia să fie alături. Este deci foarte probabil că atunci când s'au construit bisericile din secolul al XI-XIII-lea, bisericile vechi, în locul cărora s'au ridicat acestea, nu erau dărâmate până ce pictorul nu a copiat în mod fidel pictura veche în biserică mai nouă. Dar aceasta este o dovadă că Românii aveau biserici frumoase împodobite cu picturi artistice deja din secolul al VIII-IX-lea, deci înaintea venirii Ungurilor. Iată dar o probă

evidentă pentru răsturnarea teoriei lui Rössler. Dl. I. D. Ștefănescu ne-a arătat în fotografiile făcute de d-sa personal aceste picturi și ne-a explicat caracteristicile picturilor din secolul al IX-lea, care se regăseau în pictura bisericilor din regiunea Hațegului. În aceste biserici sunt pictați pe altar apostolii, ori pictura apostolilor pe altar nu se găsește decât în bisericile din secolul al IX-lea, fapt care este o caracteristică executivă a picturilor acestui secol.

Dl. I. D. Ștefănescu a mai descoperit însă în pictura acestor biserici și o mulțime de alte lucruri istorice de o valoare mare. A descoperit o serie de portrete pictate în stil bizantin ale persoanelor conducătoare din regiunea aceea. Această descoperire are un dublu interes. Întâi, că se pot cunoaște portretele personajilor istorice. În al doilea rând este interesul din punctul de vedere al istoriei artelor. S'a susținut multă vreme și se mai crede și astăzi, că pictura bizantină n'a cunoscut portretul, deoarece ea fiind o pictură bisericească însoțită din subiecte religioase, personajele ei nu sunt decât figuri biblice și sfinți care sunt pictate prin compoziție și nu prin potretizare, pentru că personajul nu putea sta model artistului. Totuși s'au găsit și câteva portrete pictate după caracteristicile picturilor bizantine, dar aceste exemplare sunt foarte rare, și astfel portretele bizantine descoperite de dl. I. D. Ștefănescu în bisericile străvechi din Ardeal constituie o valoroasă contribuție la istoria artelor.

O valoare deosebită de mare prezintă din punct de vedere al istoriei artelor o pictură care înfățișează pe apostoli servind liturghia. Este singurul exemplar din lume și aceasta compoziție picturală poate servi mult și în materie de teologie dogmatică.

Descoperirile dlui I. D. Ștefănescu sunt o adevărată comoară pentru țara noastră și o mândrie pentru neamul românesc. Papa dela Roma, când a aflat de aceste descoperiri ale dlui I. D. Ștefănescu, l-a invitat ca să țină în luna Maiu o serie de 12 conferințe la Vatican înaintea cardinalilor, despre aceste biserici străvechi din Ardeal. Ar fi de dorit ca și înalții noștri demnitari bisericești să se intereseze mai de aproape de aceste descoperiri foarte importante și din punct de vedere teologic.

3 Aprilie 1931.

Dr. Aurel Cosma junior

Fructul Tragediei...!

„...Crucifică-l“, crucifică-l! Strigă mulțimea orbită de patimă cu ochii ațintiți la înălțimea verandei palatului, când Pilat — guvernatorul Iudeei — îl prezentă pe Iesus zicând: „Iată Omul!“

Ca murmurul valurilor lovite de furtună, strigătul mulțimii furioase se auzea tot mai tare. Și valul omenesc se'ntindea până departe spre porțile Ierusalimului.

mulul, îndesându-se spre palat pentru a pecetui fi-roasa crimă...

— Unde mergeți nebuni! Se adresa din timp în timp câte o figură obosită de post și rugăciune, retrăgându-se în grabă din calea călătoarelor valuri de acigași...

— 12...

Cine-l ridicase și unde mergeau, erau întrebările la cari puțin puteau da răspuns. Știau atâta: că merg... iar valurile se îndesau tot mai mult spre palat.

— „Crucifică-l, crucifică-l!... Se auzi tot mai surd sgomotul rândurilor din față, ce ridicară amenințător brațele spre ceruri, când guvernatorul zise abătut: „Nici-o vină de moarte nu găsisse înt'ânsul“...

— Pe cine? se'ntrebau nedumerite mulțumile îndepărtate, punându-și mâna strașină deasupra ochilor pentru a vedea pe cel ce sta la înălțime.

— Ce a făcut oare acesta?.. Ia uită-te Zorobabel Parcă este Fiul Mariei, Isus Nazarineanul... Noi știm că pe morți l-a înviat, pe orbi l-a făcut cu vedere; ologilor le-a dat putere și pe bolnavii noștri l-a vindecat. Ce-a făcut oare, de este vrednic de moarte?? Oare, nu acesta este Isus — prietenul celor săraci și umiliți — care ne satură din cinci pâini și doi pești în câmpie, când pierduți eram de foame, ca la cinci mil de bărbați, femei și copii?? Ți-aduci aminte când... și glasul îi fu'nterupt, când un bărbat — ce se pierd'în mulțime — îi îmbrânci, îndemnându-l să strige:

— „Crucifică-l, crucifică-l!“! S'auzi — din nou — tumultos sgomotul surd al rândurilor prime, când Pilat leșind întrebă: „dar cu acesta ce să fac?“... „Crucifică-l, crucifică-l“ s'auzea tot mai încet ecoul mulțimilor îndepărtate...

În mijlocul mulțimilor năucite eră fierbere mare. Singurii arhieriei erau trezi deasupra unei lumi zăpăcite și luditha, sora „flului pierzării“. Această arătare femească de o frumusețe neobișnuită — unealtă a pierzării și a marelui Arhieriu — eră'n tot locul printre mulțime, îndemnând-o la crimă.

— „Nevinovat sunt de sângele acestui drept, voi veți vedea“... și spălându-se pe mâini, Pilat dete pe Isus celor ce strigară: „Sângele lui cadă asupra noastră și a copiilor noștri!“!

Eră ora când un soare arzător de pustiu biciuia puternic făptura, înmormântând-o într'o tăcere grea și obositoare. Călăii terminau ultimele pregătiri ale obiectului de tortură, când patru ludei puternici — patru colosuri de carne și mușchi — pe a căror piele lucindă în soare curgea 'n șiroae nădușeală, târau cu greu o cruce mare și grea, așezând-o pe umerii osânditului.

... Și convoiul sinistru porni spre locul de execuție, scoțând strigăte de răsunare și batjocură...

Unde drumul cotește la ieșirea din oraș și apucă la deal spre Golgotha, deodată convoiul se oprește ca valurile mării ce se isbec de maluri... Isus căzuse

sub povara grea a crucii și a loviturilor primite. Sudorii fierbinți se strecurau printre splaii ce-l încununau fruntea în semn de batjocură. Câteva femei din apropiere scoaseră strigăte de milă și durere, acoperindu-și ochii plini de lacrimi.

— „De ești tu Fiul lui Dumnezeu, ghicești cine este cel ce te-a lovit?“ strigă cel care îl lovise. Într'un târziu „Fiul Omului“ se ridică istovit, cu genunchii sângeraiți de petrișul ascuțit al drumului de munte, pornind din nou la deal... Sculptat în față, lovit cu trestia, palmuit și batjocorit, de multe ori sângeră — fogenunchind pe petrișul aspru — Cel Neîngenunchiat!... Lacrimi de sînge brăzdară divină-l față, cari căzând în stropi mari pe calea întorbantată de soarele arab, făceau să răsară flori: erau florile credinței...

— Tatăl. Trimis-m'ai în lume pentru lucrul Tău. Tu știi că nici odată n'am încetat a chema numele Tău, iar turma ce mi-ai dat-o mie am apărât-o de lupi. Întregi ți-l aduc Ție pe cel ce mi-l-ai dat întregii... Dă mădulelor mele putere să ducă la capăt lucrul meu, căci Spiritul meu cu Ține este!... Strigă Isus pornind mai departe pe calea întortochiată și grea a durerii... Și până sus mai eră încă. Simțea cum tot mai mult, puterile îi părăsesc...

Prinzând pe Simon Cireneul — un bărbat puternic și bun la suflet, mai marii poporului îi siliră să ducă crucea Osânditului, căci ei volau ca Isus să ajungă viu la locul de tortură.

...Fii singurul dintre străini, ce varsă o lacrimă de milă...

Eră aproape de ceasul al șaselea din zi, când ajunseră sus pe Golgotha. Departe de tot spre M. zi, pustini ulsipos al Arabei se contura șters la orizont. La poalele Golgothel, Ierusalimul incremenise într'o atitudine de așteptare, iar dinspre mare adia stăruitor un vânt înăbușitor de cald, care măreă și mai mult năduful zilei... O liniște ca de mormânt pusesse stăpânirea pe'ntreaga fire, ce părea adormită. Nici un sgomot... nici un cîrlpit...

...Jos, călăii ținutau pe Stăpânul lumii... iar sângele din rane se prelingeă încet pe lemnul crucii... Nici o mișcare... nici-un vaet... doar lacrimi mari brăzdu obrazul, iluminat de un nimf de razel...

În sfârșit, crucea fu ridicată sus, purtând sfânta povară. Eră ceasul al șaselea, când întunec mare se făcu peste tot pământul ce gemea 'n adâncuri... și finu până la al nouălea ceas, când Isus strigă cu glas puternic: „Eli, Eli, lama sabachtani!“! Unul din ostași punând un burete umplut cu oțet în trestie, l-l puse pe buze, îndemnându-l să bea. Isus refuzând, strigă iarăși cu glas mare și plin de durere... Pământul se cutremură din temelie și catapeteasma templului se despică în două de sus în jos.

Mulți din cei ce văzură minunea se călără cu

lacrimi amare și crezură strigând: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu este acesta”!

Dar... săvârșitu-s'ă!

Inroșit de durere, soarele scoborâ încet către mare, căutând să îngroape — în crepusculul unei zile de primăvară — rușinea neamului omenesc.

Pata sângelui nevinovat rămase neștersă însă și veacurile repetară în timp și în spațiu blestemul e-veesc..

Sunt douăzeci de secole decând în Iudeea — o țară săracă și aridă de soare — Fiul Omului fu crucificat între tâlhari. Deatuncea crucea mântuirii noastre creștine tot mai mult, căci fu sfințită cu sângele Celui veșnic viu.

După cum Moisi a ridicat șarpele în pustiu pentru mântuirea poporului ebru, tot astfel Mântuitorul ridică crucea în sufletele noastre.

Crucea, obiectul de tortură și batjocoră al păgânătății, capătă o nouă semnificație prin răstignirea Sa. Simbol al creștinătății și al religiei Adevărului, prin ea religia iubirii de Dumnezeu și de oameni capătă putere asupra religiei întunecului diavolesc, care este religia urii și răsbunării.

Atingând pământul brațele-l falnice se înalță maiestros, cuprinzând sub puterea-i divină întreg Universul.

Miriade de glasuri — din toată firea — ridică imn de slavă Celui ce fu crucificat. Cerurile sunt pline de țârie, căci Fiul Omului ne făcî liberi, desfăcînd legăturile morții.

Cu crucea în mână pieriră milioane de creștini, sfâșiați de tigri, schingiuiți, sau arși de vii, pentru evanghelia Adevărului și iubirii creștine. Dar vii sunt deapurari, căci Blandul Mântuitor le dădu viață veșnică.

Crucea se înalță puternică deasupra popoarelor, arătându-le — ca un stâlp de foc — calea mântuirii.

De-acum, suntem vii!

Bucurați-vă și vă veseliți popoare! Preamăriți-L pe Cel dintru început cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, că ne dădu nouă crucea spre mântuire și viață veșnică.

Crucii Tale ne închinăm Stăpâne, căci primind a fi răstignit, ne-ai dat-o nouă ca armă a desrobirii din ghirlele păcatului omorător.

„Noi predicăm pe Hristos răstignit” și crucea este, pentru creștini, puntea de trecere de la moarte la viața veșnică. Crucea este semnul înfrățirii, căci sărac și bogat își fac deopotrivă semnul crucii, umilindu-se înaintea Celui ce fu umilit.

— „Doamne ajută!” rostește închinându-se — cu semnul crucii — ostașul ce pleacă la război, ca și muncitorul ce țese cu plugul în țarină.

— „Inchină-te!” Zice mama, copilășului ce se culcă, căci Tatăl din ceruri e bun și are grije de tine!.

— „Mămică dragă, eu mă rog să-ți treacă” zice făcându-și cruce, ingenușiat în fața icoanei, copilășul ce, cu lacrimi în ochii-i nevinovați, veghează la capul mamei sale bolnave.

Și crucea e pretutindeni!

...Iar tu călătorule — de aiurea și de aici — de treci odată pe frumoasa noastră vale a Prahovei — între Sinaia și Brașov — acolo unde noi murim cu mîile pentru Neam și Lege, să privești o clipă — purtându-ți ochii peste Bucegii noștri — spre muntele Caraiman și nu te vei căi. vei vedea strălucind ziua și noaptea un falnic monument, deasupra platourilor românești la două mil de metri înălțime: O Cruce. Ziua strălucind la razele soarelui ce bat în corpul metalic, iar noaptea, de sute de becuri electrice, ce-și proiectează lumina în formă de cruce, spre înaltul cerului, în semn de preamărire.

E crucea suferințelor noastre...

E prinosul unui popor ce n'a avut alt scut de apărare decât crucea și brațul său.

E crucea mântuirii noastre, e imnul nostru de slavă către cel ce fu crucificat!...

I. D. Ungureanu
inv. Bătuța.

Christos a înviat.

Se joacă soarele prin elștee —
Florul primăverii ori-ce ființă
Il simte 'n suflet; și cu umilnță
Il roagă — dacă vrea — în loc să stee...

Tradiția, cu-atâta iscusință
Noi am păstrat-o, ca pe-o epopee,
Ca sărbătoarea sfântă să ne dea
Indeplinirea oricărui dorință!...

E câmpu 'ntreg îmbalsamat și vesel
Că 'n ziua-aceasta oamenii - au plecat
Spre Templul Lui... să se închine — în El...

Pe drum trecând, cu toții-și dau binețe,
Cu anii încărcăți de bătrânețe,
Cu-atâta drag: — „Christos a înviat!...”

ION MIUȚA

Conferința preoțească din Buteni.

În 18 Martie a. c. s'a ținut conferința preoțească din Buteni, dimpreună cu ședința Despărțământului Asociației Clerului A. Ș.

La ora 8 a. m. s'a făcut serviciul ceasurilor și Utrenia. Protopopul Ștefan R. Lungu își cetește meditația „Despre necesitatea mărturisirii preoților”. Urmează apoi mărturisirea preoților tractuale prin du-

hovalcii Iulius Bodea și Ioan Ardelean. S'a slujit apoi Liturghia înainte sfințită de către preoții Iulius Bodea, Ioan Bădescu, Gheorghe Popovici și Teodor Rusu. La priceasnă a predicat pâr. Ioan Tămaș despre adevărul preot, cu mult succes. Urmează apoi cuminecarea preoților. După terminarea serviciului divin, preoșimea în corpore se îndreaptă spre casa tractuală. În sala de ședință șeful tractual salută pe cei prezenți, îndemnându-i la muncă și devotament.

Disertează pâr. I. Bogdan asupra temei: „Oastea Dnului și Societatea Sf. Gheorghe, ca mijloace misionare“. Lucrarea a fost succesă, reliefindu-se greutățile cu care trebuie să se lupte preoșimea, pe teren misionar. S'a încins apoi discuție, la care au parte preoții Ioan Giurgiu, Roman Ioja, Sinesle Tăutan, expunându-și fiecare experiențele cu privire la problema pusă. Discuțiile s'au făcut într'o atmosferă colegială, având ca criteriu de judecată critica constructivă, edificatoare.

În cadrul ședinței Despărțământului Asociației Clerului A. Ș. a discutat preotul Lazar Ioja „Despre înființarea caselor culturale“ prin biserică, cu succes deplin. Recenzie foarte întemeiată îl face preotul M. Mihut din Chisindia. Pâr. Ioan Cosma arată în urmă necesitatea înființării caselor culturale la sate și orașe. Ele sunt al doilea amvon de pe care se propagă cultura. Conferința și ședința Asociației clerului au dovedit din nou că și afară de băncile școlii, preoșimea trebuie să se cultive, devreme ce numai un cler cult și bine pregătit poate răzbi prin curentul destrucțiv, care a copleșit lumea.

După masa comună, preoșimea s'a reîntors la ale sale, întărită și înălțată sufletește.

Raportor.

Gânduri...

Caracterul omului îl cunoști numai după ce ai intrat într'un grad oarecare de intimitate cu el.

Nu te încrede nici celui mai bun preten. Cât timp ai bani, toți îți sunt preteni buni și sinceri.

Când cineva se poartă aspru cu tine, și-ți poartă ură, tu poartă-te cu el cu cea mai mare blândețe și fă-i să înțeleagă că tu nu-l urăști ci îl iubești, cum a făcut Domnul nostru Iisus Cristos.

Adevărul tot iese la iveală, oricât ai încerca ca să îl ascunzi.

Iubirea sinceră, învinge și inima cea mai dură.

Arma cea mai puternică, cu care te poți apăra în fața lui Dumnezeu, e dovada cu care poți dovedi că ai îndeplinit în viață toate poruncile Lui.

Nu îți uita pretenii copilăriei, chiar dacă ai ajuns în cea mai mare treaptă socială.

Un singur lucru îmi place mai mult: Adevărul.

Mai presus de cât orice, iubește-ți biserica, căci Ea singură poate să-ți dea alinarea suferințelor sufletești.

Primul lucru care să te preocupe în viață e să-ți păstrezi credința lăsată ca moștenire dela strămoși.

Nu-ți păta sufletul cu fapta necredinții, punându-te în serviciul streinilor pentru arginții lui Iuda.

Ion Mița.

Revenire la ortodoxie. Baptistul Băltag Pascu, din com. Laz (prof. Buteni) a revenit la ortodoxie. Cauza a fost convingerea lui în adevăritatea învățăturilor bisericii. Revenirea s'a produs prin ostentala preotului S. Tăutan și a comitetului misionar din Laz care și înțelege chemarea.

Fapta bună grățește singură și așteaptă următorii.

Străjer.

INFORMAȚIUNI.

La praznicul sfințelor Paști, „Biserica și Școala“, salută pe cetitorii săi cu salutarea: Hristos a înviat și le dorește sărbătorii vesele.

Legendă despre ouăle roșii. Ci-că — spune legenda — Maica Domnului, văzând cum Sfântul său fiu este chinat pe cruce, aduse un coș cu ouă, cu care să îmbânzească pe tiran. Dar el nici nu s'au uitat la ouă, ci mai tare îl batjocorau și-l împungeau cu sulțile în coaste. Maica Domnului nu putea să vadă cruzimile acelea; și, ca să-și acopere fața cu mâinile, așeză coșul cu ouă la picioarele Răstignitului, sub cruce. Sângele ce picura din răni, cădea drept pe ouă, roșindu-le și împestrițându-le.

„Domnul nostru Iisus Hristos, văzând că ouăle s'au umplut de sânge, își aruncă privirile Sale către cei ce se aflau de față și le zise: — „De acum înainte să faceți și voi ouă roșii și împestrițate, întru aducere aminte de răstignirea mea, după cum am făcut și eu astăzi!“.

Pentru fondul mililor Dl. General Alexandru Vlad, membru al Camerei deputațiilor și deputat sinodal, a binevoit a dărui 500 lei pentru Fondul Central al mililor. Îi mulțumim călduros,

In atențiunea Preoției. Prea Cucernicii preoți sunt cu insistență rugați să raporteze Venerabilului Consiliu Eparhial despre fiecare caz de propagandă sectară din cuprinsul eparhiei.

2—3

Bolșevicii dărâma bisericii. Locuitorii orașului Tigheina aflați pe malul Nistrului au avut prilejul să privească zilele trecute la dărâmarea bisericii catedrale din orașul Tiraspol. După ce i s'au înstrăinat toate podoabele, oștile bolșevice au încercuit-o și apoi au pornit la dărâmarea sălbatică a bisericii, cum au făcut cu toate monumentele bisericesti, mândria Rusiei ortodoxe de altă dată.

O carte de valoare cu preț redus. Valoroasa carte: „O mie de pilde pentru viața creștină” scrisă de P. Sf. Episcop Grigorie, în colaborare cu profesorii Nicolae și Gheorghe Popovici, se vinde de azi înainte cu preț scăzut. Prețul s'a redus dela 200 lei la 150 lei. Prea Cucernicii Preoți sunt invitați deci a recomanda intelectualilor această carte, care să nu lipsească din nici o casă românească.

7—8

Sărbătoarea sădirii pomilor se va face și anul acesta cu ajutorul școalelor. In acest scop ministerul Instrucțiunii a făcut cunoscut tuturor școlilor ca, în înțelegere cu autoritățile silvice și agricole locale, sau din vecinătate, să hotărască ziua pentru sădirea pomilor. In ziua hotărâtă, nu se va ține lecție la școale.

Menorocirea. Statul Colorado din America a fost bântuit de un viscol puternic. Un autobuz, în care se aflau 27 copii de școală, s'a împotmolit în zăpadă și n'a putut să-și continue drumul. Copii au stat în ger timp de 30 ciasuri. 5 dintre ei au înghețat. Cellalți 22 au fost duși în spital.

Toți s'au îmbolnăvit de aprindere de plămâni. Viața lor este în pericol.

Ce pătesc românii de peste Nistru. Sentinelele noastre dela pichetul Aurel Vlaicu povestesc următoarea întâmplare jalnică. Intr'o seară vre-o 20 de bărbați, femei și copii din Ucraina, urându-li-se de trailul bolșevic, au voit să treacă Nistrul și să se refugieze în Basarabia. Au avut însă nenorocirea de l-a văzut santinela bolșevică, care l-a deținut numai decăt, și i-a predat soldaților. Aceștia l-au dus într'o grădină din apropiere și de unde după vre-o 10 minute s'au auzit focuri de armă și vaete groaznice. Desigur au fost chinuți și uciși.

100 milioane dolari pentru binefacere. In orașul New-York a murit de curând Miss Ella Wendel, una din cele mai bogate femei din lume, în vârstă de 80 de ani și a lăsat un testament, prin care întreaga ei avere va fi împărțită instituțiilor de binefacere. Testamentul prevede averea la 100 milioane dolari. Suma va fi împărțită în 200 de părți egale la 200 de instituții de binefacere, între care foarte multe spitale.

Un leac strănlic. Un bolnav de aprindere de plămâni din comuna Benetutti din Sardinia, cuprins de febră și alureli, fugi din pat la mijlocul nopții și goli eși în drum înainte ca soțle sa să prindă de veste. Afară ploua cu găleata și era furtună mare. Nevesta, nedându-i de urmă, înștință pe jandarmi, cari a doua zi li găsiră la o stație de cale ferată de 15 kilometri depărtare. Bolnavul când părăsise casa, se aruncase într'un râu din apropiere, pe care li trecu în not. După aceea o luă dealungul unei șosele și merse 15 kilometri până la stația Osidda, unde fu prins și legat într'un pat. După ce a fost adus acasă de jandarmi, bolnăvul se vindecă în două zile, părăsind casa deplin sănătos.

Nu se știe însă dacă leacul acesta poate fi aplicat cu succes tuturor bolnavilor.

Dar făcut de Franța. Zilele acestea a fost primită la București o statule a fostului general Foch, care a comandat armatele aliate în războiul cel mare. Statula ne-au trimis-o în dar francezii, pentru a fi așezată la București, în muzeul militar.

Nr. 2064/1931

Comunicat oficial.

Prefectura județului Arad, cu adresa Nr. 1195 din 12 Martie a. c., ne comunică următoarele:

„La adresa Consiliului eparhial cu Nr. 829/931 avem onoare a Vă comunica, că am luat dispozițiuni prin Domnul Primpretori, ca comunele să se îngrijească de cimitire pentru secte, luând în viitor măsuri severe, ca aceștia să nu se mai înmormânteze în cimitirele ortodoxe.”

Ceeace aducem la cunoștință Cucernicilor Preoți și organelor parohiale spre știre și conformare.

Arad, din ședința Consiliului eparhial 28 Martie 1931.

f Grigorie
Episcop.

Nr. 1809/1931.

Comunicat.

Tipografia cărților bisericesti, București strada Principatelor Unite 60, cu adresa Nr. 428 din 9 Martie a. c. Ne aduce la cunoștință că a apărut Triodul și costă:

Lei 600 broșat,

„ 875 legat în piele și pânză,

„ 825 legat pânză tot,

„ 775 legat pânză și hârtie.

Toate parohiile, cari la timpul său s'au angajat că vor procura Triodul retipărit, să se adreseze

Tipografiel cărților bisericești, trimițând costul exemplarelor procurate, plus porto postal.

Arad, din ședința Consiliului eparhial dela 27 Martie 1931.

Consiliul Eparhial ort. rom
Arad.

Parohii vacante.

Conform rezoluției Ven. Consiliu Eparhial Nr. 7423/930, pentru îndeplinirea parohiei prime vacante din Almaș, se publică din nou concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în organul „Biserica și Școala”.

Venitele sunt:

1. Uzuctul unui intravilan.
2. Sesiă parohială 21 jugh. cat. pământ estravilan; prin ref. agrară 4 jugh. în arândă forțată, pe care parohia nu le garantează.
3. Stolele legale.
4. Birul preoțesc 12 Hl. cucuruz dela fondul de bucate.
5. Intregirea dela Stat, pe care parohia nu o garantează.
6. De cvartir se va îngriji alesul, și după beneficiul său va suporta toate dările.
7. Venitele stolare după servicii se vor împărți, din întreaga comună, cu preotul actual, având și serviciul în biserică și afară de biserică a se săvârși prin ambii preoți în întreaga comună, alternativ după rândul săptămânii.

Parohia e de clasa I.

Reflectanții cu calificățiune recerută pentru această parohie — în conformitate cu art. 33 din Regulamentul pentru parohii — luând prealabila autorizare dela protopopul tractual, se vor prezenta în sf. Biserică din Almaș, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Cererile de concurs, înstrulte reglementar, adresate Consiliului parohial din Almaș, se vor înainta Oficiului Protopopesc din Gurahonț. Cel din altă Eparhie vor produce și act de favoare dela Prea Sfinția Sa Părintele Episcop diecezan, spre a putea recurge

Consiliul parohial din Almaș în conțelegere cu
Constantin Lazar protopop. 3—3

—□—

Pentru îndeplinirea parohiei vacante din comuna Beregsău, se publică din nou concurs cu termen de 30 zile, socotite dela prima apariție în organul dieceza „Biserica și Școala”.

Venitele împreunute cu acest post sunt:

1. Una sesiă parohială constătătoare din 33 jugh. pământ și 1/2 jugh. cânepiște.
2. Birul parohial câte un Kgr. grâu de fiecare jugh. pământ.

3. Stolele legale.

4. Intregirea dotației preoțesti dela Stat.

5. Locuință în natură.

Preotul ales va predica totdeauna când va fi de serviciu în sf. biserică, va suporta toate impozitele după venitul din parohie.

Va avea să catehizeze la școlile primare din loc, fără altă remunerație din partea comunei bisericești.

Parohia fiind de clasa I. (primă), dela recurenți se cere calificățiunea regulamentară.

Cel doritor a complecta la acest post, se vor prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare, în sf. biserică din Beregsău, pentru a-și arăta destoinicia în cele rituale și oratorie, conformându-se strict §-lui 33 din Regulamentul pentru parohii, iar cererile însoțite de anexele necesare, adresate consiliului parohial din Beregsău, le vor înainta în termenul concursual oficiului protopopesc ort. român din Timișoara.

Cel din altă dieceză vor cere prealabil Binecuvântarea P. S. Sale Părintelui Episcop diecezan, spre a putea recurge.

Beregsău, din ședința consiliului parohial, ținută la 1 Februarie 1931.

În înțelegere cu *Dr. Patrichie Țucra* m. p. protopopul Timișorilor.

—□—

2—3

Conform rezoluției Ven. Consiliu eparhial Nr. 2036—931 pentru îndeplinirea parohiei de cl. II-a din Șilindia, devenită vacantă prin alegerea părintelui Ștefan R. Lungu de protopresb. al Butenilor, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul oficial al Eparhiei: „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Folosița casel parohiale cu supraedificatele și intravilanul;
2. Uzuctul sesunii parohiale cu drepturile urbariale;
3. Stolele legale;
4. Birul parohial, în naturale, conform coalei B. (Nr. 14562) 900;
5. Intregirea de stat, pe care parohia nu garantează.

Alesul va suporta toate impozitele după beneficiul parohial, va predica în Dumineci și sărbători, va catehiza la toate școlile din comună, fără altă remunerațiune dela parohie. Concurenții la acest post vor avea să respecte cerințele regulamentare referitoare. Recurenții din alte eparhii vor prezenta prealabila în-cuviințare a P. S. Sale Episcopului Aradului.

Șilindia, la 22 Martie 1931.

L. S.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu *Mihal Cosma* protopop al Ineului.

—□—

2—3

Nr. 140/931.

Pentru îndeplinirea parohiei devenită vacantă prin încetarea din viață a preotului Gheorghe Francescu din Șistaroveț, protopopiatul Lipovei, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în organul oficial eparhial „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu parohia sunt:

1. Casă parohială în locuința școlii confesionale cu intravilan și grădină — precum și intravilanul de sub Nr. 189.
2. Una sesiune parohială constatătoare din 32 jug. după starea faptică.
3. Birul preoțesc, 15 l. de grâu dela fiecare număr de casă.
4. Stolele legale.
5. Intregirea dotației preoțești dela stat pentru care parohia nu răspunde.

Alesul va beneficia numai jumătate din venitul parohial până la 4 Martie 1932, până când cealaltă jumătate compete văduvei preotese, în sensul §-ului 26 din Reg. pentru parohii, suportând fiecare impozitele după beneficiul ce folosește.

Alesul e obligat a catehiza elevii dela școala primară din loc și a predica regulat în sf. biserică.

Parohia este de clasa II-a, recurenții vor avea să dovedească asemenea calificățiune.

Cei ce doresc a compete la această parohie vor înainta recursul în termenul concursual — adresate Consiliului parohial din Șistaroveț, la oficiul protopopesc ort. român din Lipova, ajustate cu documentele recerute și se vor prezenta în acest interval în sf. biserică din loc în vre-o Duminecă ori sărbătoare spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie, observând strict dispozițiunile §-ului 33 din Reg. pentru parohii. Cel din alta eparhie vor dovedi că au binecuvântarea Prea Sf. Sale Părintelui Episcop eparhial spre a putea recurge.

Dat în ședința extraordinară a Cons. parohial din Șistaroveț, ținută la 19 Martie 1931.

În înțelegere cu *Fabriciu Manuila* protopopul Lipovei.

Consiliul parohial

—□—

2—3

Conform rezoluției Ven. Consiliu eparhial Nr. 162/931 pentru îndeplinirea parohiei vacante Bara, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotite dela prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Una sesiune parohială, constatatoare din 32 jughere; 26 jug. pământ arabil, iar 6 jughere livadă.
2. Un intravilan parohial în estensiunea de $\frac{1}{8}$ jugh.
3. Stole legale și biruri legal, care s'a luat în concurs din oficiu.
4. Intregirea dotației dela stat.

Casă parohială nu este.

Dela concurenți se cere calificăție de cl. III-a.

Concurenții se vor prezenta în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sf. Biserică din Bara, pentru a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie, conform §-ului 33 din R-g. pentru parohii. Cererile de concurs se vor înainta în termenul concursului Oficiului parohial din Bara, prin Of. Prot. al Bșlințului.

Cel din alte Eparhii vor cere prealabilă binecuvântarea a Prea Sf. Sale Părintelui Episcop Eparhial, spre a putea concura.

Bara, din ședința Consiliului parohial, ținută la 22 Ianuarie 1931.

În înțelegere cu *Ioan Trifu*, protopop.

—□—

Prin strămutarea preotului Gheorghe Albu la Fratelia, parohia Zăbalț — protopopiatul Lipovei — a devenit vacantă și pentru îndeplinirea ei în mod definitiv, conform rezoluției Ven. Consiliu eparhial Nr. 1500/931, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficial „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu parohia sunt:

1. Casă parohială în edificiul școlii confesionale, care se va transforma radical spre a fi locuibilă.
2. Una sesiune parohială în estensiunea ei de astăzi, parte arător, parte fânaș.
3. Stolele legale.
4. Birul preoțesc legal în natură.
5. Intregirea dela stat, care parohia nu o garantează.

Alesul este obligat a suporta toate dările după beneficiul împreună cu aceasta parohie, va predica regulat și catehiza elevii dela școala primară din loc.

Parohia este de clasa a II-a, reflectanții deci vor dovedi asemenea calificățiune.

Reflectanții sunt poștiți ca recursul adresat Consiliului parohial din Zăbalț, ajustate regulamentar, să le înalteze oficiul protopopesc ort. rom. din Lipova, iar în termenul concursual — pe lângă respectarea strictă a dispozițiilor cuprinse în § 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sf. Biserică din loc spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Cel din altă eparhie vor avea să dovedească că spre a putea recurge au consămțământul P. S. Sale Părintelui Episcop eparhial din Arad.

Dat în ședința Consiliului parohial ort. român din Zăbalț, la 20 Februarie 1931.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu *Fabriciu Manuila* protopop.

—□—

1—3